

վիճակ մը, զոր Յիսուս պիտի չկրնար ընդունիլ Երկնից թագաւորութեան մէջ: Այնպէս է նոր օրէնսդրութեան զազափառական նկարագիրը, որ, Աստուծոյ կատարելութիւնը կանոն ընծայելով մարդկային կեանքին (Մտթ. Ե. 48), Քրիստոսի աշակերտին ցոյց կուտայ ձիւնապատ այն քաղաքը, որուն պէտք է հասնիլ, առանց սակայն աշխարհի տալու ամէն մէկին մատչելի քաղաքային իրաւագոյտութեան մը սկզբունքները: Նոյնքան աւելի աշխատուէ՜ր այս վարդապետութեան հակապատկիւր խորայիշան օրինադրչին վարդապետութեան հետ, որ այնքան լաւ կը պատշաճի մարդուն ընտանի տնային տկարութիւններուն (Մտթ. ԺԹ. 8): Այսու ամենայնիւ, Մեսիային զաւուստովը դադրած են ստերկութեան և ազդեցութեան այդ ժամանակները: Օրէնքն ու մարգարէները կանգ կ'առնեն Յովնանէս Մկրտիչի ասջի (Մտթ. ԺԱ. 12-14): Քրիստոս մեկնիլն ու երաշխաւորէ՜ր զեբրադոն բարոյականին իր, որ, երբ բազմատուր հիւնին հետ, կը նմանի ոյժէն ճարճատող նոր գիւնիին, զոր անխոհմտութիւն պիտի ըլլար կարկտուած տրկերու մէջ գնել, կամ նոր աստիճի կտորի մը, զոր կարելի չէ կարել հին զգեստի մը վրայ, առանց պատուածքներն աւելցնելու, և զգեստը նորոգել ուզելով՝ աւելի յոռի դարձնելու զայն (Մտթ. Թ. 16, 17, Մրկ. Բ. 21, 22, Ղկա. Ե. 36-38):

(Շարունակելի)

Ժ. Պ.

ՄԱՐԶՈՒՄԻ ԵՒ ՄՈԾԵ

Անճանապատկելի մարդկային ազգեկոյսաւրում գողորթիւն մ'է: Անկից քաճմոռեղի առաջ խեղ զարմուտ ինչ որ անկիւս քնի հստար ըրած է: «Բայց ես ոչ մեկին կախում չ'ունիմ, կ'ըսես, ես աշխարհի անօգոտ մեկն եմ: Կը մոռնամ քե պիտի չկրնայիր երկրի վրայ քայլ մը փոխել, առանց հոն գտնելու կասարեւելի պարտականութիւն մը: Ամեն անգամ որ փորձուիս կնակիկ յուրս եղնել, ըսէ՜ր որ ես քե: «Մեռնելի առաջ քարի գործ մըն ալ ընեն: Եւսոյ, զնա գտիր չխառն մը՝ օգնութեան, դժբախտ մը՝ միայնաութեան, ընկճուած մը՝ պաշտպանութեան կարօ:

ՅԱԻԻՏԵԱՆՆԵՐՈՒ ՍԿԻԶԲԸ

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱԻ

§ Եւ յախտեաններու վախճանին՝ Քրիստոս յարեալ:

§ Բայց Ծննդեան տունը, զոր կը հանդիսանորէ Ս. Եկեղեցին, իրեն առանձին իրողութեան մը յիշատակը, կը պարտաւորէ զմեզ այս մէկ անգամով անդադառնալ տիեզերական Մեծ Իրողութեան սկիզբին միայն — Աստուածայայտութեան:

§ Շատ մը կրօններէ մէկուն, Քրիստոնէականին զաւանտութեան սահմաններուն մէջ ամփոփուած հաւատալիք մը չէ միայն, աստուածայայտութեան հաւատալիքը որուն վրայ Աւետարանը կը կենայ: Եւ իր կրօնքին խորատնիկին քիչ թէ շատ թափանցած քրիստոնեան, այսինքն ուղղափառ քրիստոնեան, ինքն իրեն չ'արտօնէր խորհիլ թէ՛ այլազան համոզումներու անհամար հեռեդներէն մէկն ալ է ինքը: Էի թոյլատրիր ինքն իրեն ըսել. «Ինչպէս մահաւորականը իր Մարգարէին և անոր ուսուցումներուն, հնդկը՝ իր Պաշտօտային և անոր վարդապետութեանց, այնպէս ալ ես Քրիստոսի և անոր բերած Աւետիսին մէջ գտած եմ իմ մտքիս և հոգիիս անդորրը: Ո՛չ միայն շատ մը հաւատաւորներէն մէկը չէ քրիստոնէական հաւատալիքներու ամբողջութիւնը, ո՛չ միայն շատ մը ճշմարտութիւններէն մէկը չէ քրիստոնէութեան մարդոց բերած մտքի լոյսը, այլ նոյնիսկ չէ՛ միայն ճշմարտութեան ամենափայլուն երեւոյն ներկայացումը լոյսի կարօտ այս աշխարհին:

§ Աստուած միայն ու միայն Իր Պաշտօնով(*) յայտնեց ինքզինքը աշխարհի միանգամ ընդ միշտ կատարելապէս:

§ Այդ Պաշտօնը Քրիստոս Յիսուսը եղաւ: § Քրիստոսով մեզի եւ ամէն իրերու բերուած Պաշտօնը միակ ու տիեզերական, անյեղիլ և այլամերժ սկզբունքի մը ծայնին ստոյգ չեւտն ունի: Միւս ամէն խոսքերը, ամէն տեղ ու ամէն ատեն այդ մէկ Պաշտօնին արձագանգն են լոկ. արձագանգը

(*) Խօսք = լոգոս, բան: